

LES CORTS CATALANES

EL PRESIDENT MACIA

ha estat confirmat en la primera magistratura de Catalunya

ELS REGIONALISTES DONAREN LLURS VOTS AL SENYOR ABADAL

MACIA, PRIMER PRESIDENT DEL GOVERN DE CATALUNYA

Nova jornada històrica la d'ahir en els anys del nostre poble. Constituint definitivament el nostre Parlament, era elegit President del Govern de Catalunya, l'honorable senyor Francesc Macià.

Cap català com ell tan digne d'aquest honor ni tan mereixedor de tan alta investidura. Cap que aplegués amb més unanimitat la confiança popular.

Quan en el despertar de la consciència col·lectiva dels catalans, el catalanisme era fet derivar per a servir de palanca en favor d'interessos de classes privilegiades, Macià ja era el cabdill que enarborava una bandera de llibertat.

La seva veu era una veu dissonant en l'ambient amansit i acovardit de la gran massa catalana. La seva vida era una cadena d'actituds. Cada actitud tenia l'aureola d'un gest. Macià era l'home que no es doblegava.

Un dia trencava la seva espasa de tinent coronel de l'exèrcit. Un altre dia renunciava la seva acta de diputat. Un altre dia es retirava de la reunió de parlamentaris a la Diputació de Barcelona. Un altre dia s'aixecava a Prats de Molló.

Li deien foll. Li deien foll els que no eren capaços de l'esforç més mínim per Catalunya, els que no eren capaços de res en la lluita per la llibertat.

Però Macià no es torçava. Ha estat l'home que s'havia traçat un camí i l'ha seguit, rectilini, fins arribar a la meta d'avui. El Parlament de Catalunya, representació autèntica del poble, li ha donat la seva confiança perquè continuï com a President del Govern la ruta rectilínia que s'obre al davant nostre.

Macià és el primer dels nostres romàntics. El seu romanticisme el dugué a l'èxil i a la presó. També el dugué a la victòria del 14 d'abril. Només arribar a triomfar aquells pobles que tenen un gran romàntic que presideix els seus destins.

També els grans romàntics, acostumen resultar els grans governants. No cultiven la idolatria ni el messianisme. Som uns simples observadors objectius. I observem que el poble, que sempre acostuma tenir més visió que els polítics, ha vist en Macià l'home idoni perquè el governés.

El seu missatge llegit ahir, davant del Parlament de Catalunya, és el seu autoretrat:

"Que de la gran festa de les nostres llibertats, cap ciutadà de l'estament o classe que sigui, se'n pugui entornar amb set de treball, de cultura i de justícia.

Que pugui tornar-se a dir de Catalunya que tota ella és una ciutat tan nova, tan sensible i tan eficaç, que recull l'onda de procedència més llunyana, religant-nos així amb el món i la humanitat.

Així heu de voler Catalunya, com tantes vegades jo l'he promesa al poble: políticament lliure, socialment justa, econòmicament pròspera i espiritualment gloriosa.

Que si un dia es digué d'ella que era temuda per terres i per mars, digui's ara volguda i admirada.

Que m'ho diguin primer que ningú els germans d'altres pobles d'Espanya, que ara em plau de saludar, amb l'emoció d'aquest moment solemne, en els noms del President de la República, don Niceto Alcalá Zamora, i el del Govern, don Manuel Azaña, l'un i l'altre grans amics de la meua ànima i de Catalunya. Que m'ho diguin també tots els petits pobles del món que, com el nostre, han hagut de lluitar per la seva llibertat.

Que m'ho diguin, fins i tot, les grans Potències, si per altra cosa no, per aquest sentit de pau que tenen les veus dels pobles petits com el nostre. Que bé n'hi calen de veus de pau al món que ofeguin la remor de les passades guerres i que no hi deixin desvetllar ni un ressò més de cap altra de nova que hi puguis haver encara venidora."

Heus ací la línia recta que el primer President de Catalunya autònoma assenyala.

Cap català conscient de la seva responsabilitat, no sabria dejugar de seguir-lo.

Amb Francesc Macià, Catalunya caminarà per camins de grandesa.

LA SESSIO

El programa parlamentari d'ahir havia despertat gran expectació. L'elecció del president de la Generalitat i la dimissió del Govern representaven una novetat en la vida política de Catalunya. A dos quarts de cinc les tribunes d'invitats oferien un aspecte brillantíssim. A la primera tribuna lateral hi havia l'esposa del senyor Macià, senyora Eugènia Lamarca, i les seves filles, senyoreta Maria i senyoreta Font de Rubín. En una altra tribuna hi veíem l'alcaldé doctor Aiguadè i la seva esposa i filla. En altres tribunes veíem els secretaris del senyor President, senyors Alavedra i Milla Raurell, i els dels consellers

de Governació i Cultura, senyors Albert i Font, respectivament. Veíem també els regidors senyors Ollé i Escocof i la senyora de Terradelles. A la tribuna d'invitats hi havia la senyoreta Maria Teresa Gibert, la senyora de Serra Hunter i filla, la senyora de Fontbernard, la senyora Núria Oromí de Castells i altres que sentim no recordar.

Sota la tribuna de la premsa hi havia representació del Cos Consular de Barcelona.

A les cinc en punt entren els macers de gala i se situen sota la presidència. Comencen a entrar diputats. La major part van de jaqué. Passen cinc minuts i ocupa la presidència de la Cambra el senyor Companys. En pocs moments galtebé tots els diputats

ocupen els seus respectius seients. Entra tot el govern de la Generalitat amb el President senyor Macià, el qual ocupa la capçalera del banc vermell. Davant del seient del President hi ha instal·lat un micròfon per tal de retransmetre el seu discurs. Els consellers han ocupat el banc del Govern pel següent ordre: Macià, Comes, Terradelles, Pi Sunyer, Gassol, Xirau, Lluhi, Serra Moret, Casals i comissions, Irla, Valdeoriols i Cavallé.

El president de la Cambra, senyor Companys, toca la campaneta i s'obre la sessió amb la lectura de l'acta de la sessió anterior que, naturalment, s'aprova.

Immediatament anuncia que alguns diputats que ahir no prometeren el seu càrrec, havien demanat per fer-ho.

Pugen a l'estrada presidencial els diputats senyors Vidal i Guardiola, Miracle, Terradelles, Serra Hunter, Serra Moret, Comorera, Arnau i Cortina i Puig i Ferrer. Després de la breu cerimònia de la prometença del càrrec, els diputats estrenyen la mà del president senyor Companys.

El senyor TERRADELLES demana la paraula i s'adreça a la presidència sol·licitant que consti el seu vot a favor de la candidatura votada ahir per a president de la Cambra.

El senyor COMPANYS: Que consti en acta el vot del senyor Terradelles.

A continuació el president de la Cambra concedeix la paraula al senyor President de la Generalitat, el qual s'aixeca a parlar en mig de gran expectació.

E SR. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: (A la sala de sessions hi ha un silenci absolut. El senyor Macià, amb una veu lleugerament alterada per l'emoció d'aquell moment,

Honorables diputats: La vostra presència ací, com a re-

presentants que sou del poble i membres d'aquestes Corts Catalanes que fa més de dos-cents anys que havien emmudit sota el despotisme de Felip V i la seva descendència, és la manifestació més contundent de la perennitat de Catalunya.

Dintre la Història dels pobles i en la lluita per la seva existència, només sucumbeixen els qui, per por al sacrifici o per ambició d'altres grandeses,

PERDONI, SENYOR DURAN...

Era un temps, una mica llunyà certament, en què el senyor Duran i Ventosa era l'àrbitre dels destins municipals: era director d'orquestra, "metteur en scène", apuntador i crític alhora. Contemporanis seus, avesats a veure'l imposant directrius al Consistori barceloní, asseguraven que "Don Lluís" tenia aires de mestre-tites municipal. Contenç encara que en certa ocasió en què fou interromput per uns regidors radicals, el senyor Duran es dirigí vers el costat de la minoria lerrouxista i exclamà amb el seu habitual to de suficiència:

—Vosaltres, calieu, i escolteu!

Ahir, el senyor Duran volia ressuscitar les seves glòries pretèrites erigint-se en mestre-tites del nostre Parlament. Gelós del seu prestigi de maquiavel, insensible, malgrat les protestes verbals de respecte, a l'emoció d'aquell moment inoblidable i solemne, "Don Lluís" intentà posar aquella trampa que el féu famós en temps de les dinasties dels alcaldes de "Real Orden". Però, ah!... les coses han canviat. Les trampes de deu anys enrera ja no són més que estris cursis i ridículs. El poble té més sensibilitat i no està per exhibicions de galeria de quarta o cinquena mà. Els jocs d'illusionisme han estat superats cinquanta vegades i les bromes de "Don Lluís" ja resulten pansides, incolores i rànies.

El president Macià, el conseller Xirau i el senyor Companys, president de la Cambra, s'encarregaren de fer naufragar, sense gaires esforços, el pla obstaculitzador.

Es tractava del pla de la Lliga, tots els prohoms de la qual, amb tota la seva història dels 30 anys de catalanisme, no arriben a valer ni un través de dit, si es comparen amb els homes de la majoria.

La Cambra Catalana ha elegit President efectiu de Catalunya l'honorable senyor Francesc Macià. Tothom ho esperava i ho volia. L'avi, que ha fet possible l'eclosió present, mereixia per dret propi la primera magistratura de la pàtria. Els diputats d'Esquerra, que fins ara han estat insuperablement a més alt to de cultura parlamentària que la minoria de la Lliga, no necessiten ni consells ni exhortacions dels savis regionalistes.

I ara, perdoni, senyor Duran!

Pàgines especials de L'OPINIO

En aquesta edició:

A la pàg. 7:

EDUCACIO
I ENSENYAMENT

A la pàg. 10:

CINEMA

perden la fidelitat deguda a ells mateixos. Que els qui, com Catalunya, creuen que per cada poble no hi ha millor grandesa que la pròpia, ni temen la mateixa mort quan es tracta de servir-se fidels a la seva ànima, com aquesta ànima també són immortals.

Honor, doncs, a vosaltres, herois anònims del 1640 i del 1714, que t a vegada a l'any us evocuem sota el signe de Pau Claris i Rafel Casanova. Mai com avui no havíem sentit tan bé la vostra assistència. Ni mai com en aquest moment no havíem comprès que, sense haver caigut amb honor, com calguéreu vosaltres, no hauria pogut redreçar-se digna, com es redreça avui Catalunya.

Es endut d'aquest sentit de perpetuïtat de la pàtria que ens lliga els uns als altres per llei de tradició i d'herència, que, en saludar en vosaltres el Parlament català, no puc ni vull sostreure'm del record del que foren aquelles Corts, dites Generals de Catalunya, les primeres que feren sentir la seva veu a Europa i que, en emmudir, varen deixar-hi el rastre de la més gloriosa memòria.

I deia, ni puc ni vull, perquè jo crec que en els problemes nacionals dels pobles que recobren les seves llibertats el que compta és la consciència

(Segueix a la pàgina 8)